

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Veberové v právní věci

žalobce: J. H., nar. X
bytem X

zastoupený Mgr. Janem Heldešem, advokátem,
sídlem Varhánkova 1240, 588 13 Polná

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 2442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.5.2019, č.j. MZP/2019/560/798, sp.zn. ZN/MZP/2019/560/189,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou původně u Krajského soudu v Hradci Králové a postoupenou Městskému soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ze

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

dne 16.5.2019, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod, ze dne 12.3.2019, č.j. ČIŽP/46/2019/2332, kterým byla žalobci uložena pokuta 100.000 Kč za nakládání s odpady v zařízeních, ve kterých je nakládání s odpady zakázáno nebo není povoleno. Žalobce měl ve smyslu ust. § 66 odst. 4 písm. b/ zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, v platném znění (dále jen „zákon o odpadech“), provádět na pozemku p.č. X v k.ú. X terénní úpravy neupravenými stavebními odpady, přičemž neměl zjištěnu kvalitu stavebních odpadů využívaných k tomuto účelu, nepředložil žádné rozbory stavebních odpadů.

2. Žalobce namítá, že nebyl náležitě a úplně zjištěn skutkový stav a subjektivní stránka přestupku. V řízení podle něj nebylo prokázáno, že chtěl (byť jen nedbalostně) s materiálem naložit neoprávněným způsobem. V době kontroly ještě totiž nebylo možné hovořit o definitivním použití materiálu pro účely srovnání terénu, tedy o využití odpadu ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o odpadech. Jednalo se o materiál pocházející ze stejného areálu, který obviněný nevozil pryč, ale ponechával jej v tomto areálu. Mohl se tedy např. rozhodnout, že až ukončí bourací práce, materiál řádně zlikviduje. Tím, že jej ponechával na místě, je zřejmé, že se jej nechtěl zbavovat ve smyslu např. neoprávněného skládkování. Pouze jej v době demolice ponechával na svém areálu, což mu přijde zcela pochopitelné a logické. Za zcela nepodstatnou považuje skutečnost, že materiál nebyl navršen na hromadu, ale byl rozložen v relativně ploché vrstvě, neboť není povinností obviněného, aby materiál složil do tvaru hromady.
3. Žalobci dále není zřejmé, na základě čeho došel žalovaný k jednoznačnému závěru, že se nejedná o dočasné shromažďování stavebního odpadu před jeho dalším využitím či likvidací. Poukázal na to, že má několik možností, co se stavebním materiálem udělat: 1/ provést zjištění kvality stavebních odpadů, což žalobce opakovaně uvádí, že zákon nevylučuje provedení dodatečného rozboru; 2/ má možnost odpady odvézt do příslušného zařízení určeného k nakládání s odpady, k čemuž uvedl, že po stavebníkovi, který provádí demolici, není možné spravedlivě požadovat, aby prováděl neustálý odvoz odpadu, a je nutné akceptovat, že má odpad na místě dočasně uložen (např. za účelem přebírání a rozdělení, naložení, odvozu apod.). Takové „neoprávněné“ nakládání s odpady by bylo možné nalézt na každé stavbě. Na navršeném materiálu ale neprobíhala a neprobíhá žádná výstavba apod. Není tedy žalobci zřejmé, z čeho žalovaný usoudil, že se jedná o konečné nakládání s odpadem. Žalobce také zdůraznil, že žádný právní předpis nestanoví žádnou pevnou lhůtu, ve které by měl žalobce provést zjištění kvality stavebních odpadů nebo odvoz odpadů. Není proto možné žalobce za nedodržení lhůty sankcionovat. V této souvislosti odkázal na argumentaci prezidenta republiky, který opakovaně uvádí, že pokud Ústava ČR neobsahuje lhůtu, kdy má prezident republiky určitý úkon učinit, má lhůtu prakticky neomezenou. Pokud určitý argument je uplatňován orgánem moci výkonné v podmínkách Ústavy ČR, pak tím spíše může být takový argument uplatňován soukromou osobou v podmínkách podústavního právního předpisu.
4. V průběhu řízení nebylo tedy nijak prokázáno, že by se obviněný již dopustil jakéhokoli přestupku. Nebylo prokázáno, že obviněný nechtěl materiál náležitě zlikvidovat nebo například provést patřičné zkoušky a rozbory. Nebyla provedena žádná zjištění a žádné důkazy, které by tyto okolnosti měly prověřit (svědecké výpovědi apod.). Dokonce ani obviněný nebyl na tyto skutečnosti dotazován. Řízení tedy trpí vadou, neboť nebyl náležitě zjištěn skutkový stav a případná subjektivní stránka přestupku.

Subjektivní stránka trestného činu nebyla naplněna, neboť nebylo prokázáno, že se obviněný dopustil byt' nedbalostního jednání, když úmysl obviněného nebyl náležitě zjištěn. Nelze vycházet pouze z domněnek, co obviněný zřejmě chtěl s materiálem dělat. Přitom odkázal na zásadu *in dubio pro reo*, tedy že v případě existence pochybnosti je třeba vždy rozhodnout ve prospěch obviněného. Důkazní břemeno v plném rozsahu tíží žalovaného, ve svém rozhodnutí musí zohlednit rovněž argumenty žalobce, byt' by se pro rozhodnutí orgánu „nehodily“. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2018, č.j. 5 Afs 60/2017-60. Žalobce není osobou, která je povinna prokazovat, že předmětný materiál není odpadem. Naopak je to žalovaný, koho tíží důkazní břemeno.

5. Dle žalobce dosud nebylo prokázáno protiprávní jednání a nebyl prokázán ani následek. Ochrana životního prostředí samozřejmě právem chráněným zájmem je, nicméně přinejmenším při ukládání trestu je třeba přihlídnout k tomu, že k reálnému škodlivému následku (v podobě kontaminace apod.) nedošlo. Žalobce dále nesouhlasí s klasifikací přestupku, když se nedopustil přestupku dle ust. § 66 odst. 4 písm. b/ zákona o odpadech, neboť se o skutečném nakládání s odpady v jeho případě nejednalo. Pouhé odkládání materiálu při bouracích pracích v rámci stejného areálu není možno klasifikovat jako nakládání s odpady.
6. Žalobce také nesouhlasí s výší sankce, kterou považuje za zcela nepřiměřenou, a to právě s ohledem na skutečnost, že k faktickému následku nedošlo.
7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž odkázal na odůvodnění obou napadených rozhodnutí. Zejména zdůraznil závěry, které byly učiněny při prvním šetření na uvedeném pozemku již v roce 2016, kdy na ploše cca 30x35m byla provedena navážka stavebními odpady do výše až 4 m. Odpady byly zarovnány do rovny plochy. Za toto jednání dostal žalobce pravomocnou pokutu 30.000 Kč (4.11.2016). Další kontrola Inspekce na uvedeném pozemku byla na základě obdrženého podnětu provedena dne 15.5.2017, kdy bylo na pozemku zjištěno soustřeďování asfaltových ker z vybouraných cest v areálu ZD, přičemž žalobce sdělil Inspekci, že tyto měl v úmyslu recyklovat a využít při výstavbě nových komunikací v areálu ZD. Žalobce byl upozorněn na skutečnost, že vlastní odpady před využitím může soustřeďovat pouze omezenou dobu, a to v souladu se zákonem o odpadech. Při kontrole dne 12.11.2018, která byla provedena opět na základě podnětu, byly Inspekcí zjištěny skutečnosti popsané ve spise. Terénní úpravy provedené žalobcem neupravenými stavebními odpady na pozemku p.č. X v k.ú. X byly provedeny na jiné části uvedeného pozemku než terénní úpravy šetřené v roce 2016. Že se jednalo o pouhé dočasné shromažďování vybouraných stavebních odpadů před jejich dalším využitím, vyvrací především to, že stavební odpady nebyly shromažďovány v souladu s ust. § 16 odst. 1 písm. e/, utříděné dle jednotlivých druhů, veškeré stavební odpady včetně výkopové zeminy byly zarovnány do roviny na ploše 70x30 m a výšce navážky 0 – 5,6 m, tedy se jednoznačně nejednalo o dočasnou deponii stavebních odpadů před využitím. Byly zjištěny také terénní úpravy na předmětném pozemku za budovou bývalého vepřína neupravenými stavebními odpady na ploše větší než 3.000 m², o výšce navážky místy až 5 metrů. Jednalo se o stavební práce a terénní úpravy prováděné bez opatření stavebního úřadu a žalobci bylo uloženo okamžitě veškeré práce zastavit a se stavebníkem bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. K námitce nestanovení lhůty odkázal na vyhlášku č. 294/2005 Sb., konkrétně ust. § 12 odst. 1 a 2. Žalovaný dále zdůraznil, že předchozí uložená pokuta neměla na žalobce žádný účinek ve smyslu následného dodržování zákona o odpadech.

Skutkový stav věci byl zjištěn v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly. K výši pokuty pak odkázal i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19.3.2013, č.j. 8 Ca 226/2009-47. Uvedený přestupek je zařazen pod sazbu 50,000.000 Kč. Zákonodárce tento přestupek považuje za závažný a společensky nebezpečný. Ohledně důkazního břemene pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35.

8. Dne 19.6.2020 pak žalobce doplnil žalobu, když k námitce, že pokutu považuje za likvidační, doložil dokumenty prokazující, že je v dlouhodobé ztrátě. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2012, č.j. 4 Ads 133/2011-183, a zdůraznil, že uložená pokuta byla pro žalobce zcela evidentně likvidační. K majetkové situaci žalobce doložil daňová přiznání za roky 2017 – 2019, kdy žalobce neměl v těchto letech žádný zisk a po celou dobu byl ve výrazné ztrátě. Lze podle něj použít i vyjádření uplatněná již dříve, totiž že jeho majetek tvoří pouze stroje a zařízení nezbytné pro jeho podnikatelskou činnost, tedy pro provoz betonárny.
9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 12.11.2018 byla provedena na pozemku p.č. X v k.ú. X kontrola nakládání s odpady v souvislosti se stavebními odpady nacházejícími se na uvedeném pozemku v době poslední kontroly dne 15.5.2017 a následně v souvislosti se stavebními odpady umístěnými na tomto pozemku po datu poslední kontroly do dnešního dne. Při kontrole bylo zjištěno, že na předmětném pozemku za bývalým vepřínem byla nasypána plocha o rozměrech cca 70x30 m a o výšce navážky od 0 do 5,6 m. Navážka byla tvořena neupravenými stavebními odpady – výkopovou zeminou s betony. Na místě byly zjištěny i další odpady – cihla, luxfery, roxory, stavební plasty, ztvrdlý beton vylitý z betonárky. Na vedlejší ploše (rovněž na předmětném pozemku) byly na hromadě shromažďovány asfaltové kry, kamenná drť a kusové betony. Žalobce k tomu uvedl, že budou využity k dalším stavebním účelům v rámci areálu. Pocházejí ze stavebních úprav budov a venkovních ploch v rámci areálu a jsou zde shromažďovány zhruba od roku 2016. Kvalita stavebních materiálů nebyla ověřena žádnými rozbory dle platné legislativy. Dne 8.1.2019 byl sepsán protokol o kontrole a dne 6.2.2019 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o přestupku spojené s usnesením o lhůtě, do kdy může obviněný z přestupku navrhopat důkazy a činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Současně byl žalobce poučen o svém právu navrhopat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, k čemuž mu byla stanovena lhůta.
10. Dne 12.3.2019 vydala Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Havlíčkův Brod, rozhodnutí, kterým žalobce uznala vinným tím, že v čase kontroly Inspekce dne 12.11.2018 prováděl na pozemku p.č. X v k.ú. X (předmětný pozemek) terénní úpravy neupravenými stavebními odpady (beton, cihla, luxfery, roxory, stavební plasty, ztvrdlý beton vylitý z betonárny) na ploše cca 70x30m o výšce navážky od 0 – 5,6m, které mu dle jeho sdělení vznikly z bourání a rekonstrukcí staveb z areálu bývalého ZD, ve kterém se nachází i předmětný pozemek, přičemž neměl zjištěnou kvalitu stavebních odpadů využívaných k tomuto účelu, nepředložil žádné rozbory stavebních odpadů dle vyhlášky č. 294/2005 Sb., o podmínkách nakládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady (dále také „vyhl. č. 294/2005 Sb.“), přílohy č. 10. Obviněný tak spáchal přestupek dle ust. § 66 odst. 4 písm. b/ zákona o odpadech, za který mu byla dle ust. § 66 odst. 8 písm. e/ zákona o odpadech uložena pokuta ve výši 100.000 Kč. Současně bylo žalobci uloženo zaplatit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. S odkazem na ust. § 12 vyhlášky zdůraznil, že na využitě

stavební odpady pro terénní úpravy předmětného pozemku nelze pohlížet jako na vedlejší produkt, neboť nesplňuje podmínky uvedené v § 3 odst. 5 zákona o odpadech, nejednalo se rovněž ani o odpady, které přestaly být odpadem podle ust. § 3 odst. 6 zákona o odpadech, neboť ani zde uvedené podmínky splněny nebyly. Vzhledem k tomu, že nebyla ověřena ani kvalita použitých stavebních odpadů dle přílohy č. 10 vyhlášky, nebyla ze strany obviněného splněna ani podmínka uvedená v ust. § 3 odst. 7 zákona o odpadech. K prováděním terénním úpravám výše uvedeného rozsahu nebylo doloženo žádné povolení příslušného stavebního úřadu ani nebyla vypracována projektová dokumentace, která by umožnila využít jakékoli stavební úpravy v rámci stavby. Pokuta byla žalobci uložena s odkazem na ust. § 37 zákona č. 250/2016 Sb. s tím, že výčet hledisek zde uvedených není výčtem taxativním, jedná se o výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení pokuty. Zákonodárce stanovil povinnost nakládat s odpady pouze v zařízeních k tomu určených právě z důvodu ochrany životního prostředí a zdraví lidí. Za takové zařízení je možno považovat zařízení (místo) schválené rozhodnutím příslušného krajského úřadu k nakládání s odpady podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Tento souhlas účastník řízení udělen neměl. Rozhodnutí, kterým by byl vydán souhlas k provozu zařízení, by rovněž schvalovalo i příslušný provozní řád zařízení. Nakládání s odpady v rámci stavby, ve které není toto povoleno, představuje beze sporu významné ohrožení životního prostředí s možným poškozením složek ŽP (voda, půda, biotop) a zdraví člověka. Zákonodárce umožnil nakládat s odpady podle § 14 odst. 2 zákona o odpadech i v zařízení, které nebude mít souhlas krajského úřadu udělený dle § 14 odst. 1, avšak nakládání s odpady v takovém zařízení je podmíněno dodržováním zvláštních právních předpisů, v tomto případě zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon. I v případě terénních úprav musí být totiž stanoveny jasné podmínky pro nakládání se stavebními odpady (způsob skládky, modelace terénu, vyřešení odtokových poměrů apod.). Navíc nebyla ověřena kvalita ukládaných odpadů dle přílohy č. 10 vyhlášky, ani takové zařízení obviněný neprovozoval. Inspekce připustila, že nebylo prokázáno poškození životního prostředí, avšak odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.9.2007, č.j. 6 As 2/2007-95, který uvádí, že k ohrožení životního prostředí dojde vždy, když nejsou ze strany subjektu nakládajícího s odpady dodržovány právní předpisy týkající se nakládání s odpady. Při stanovení výše pokuty Inspekce přihlédla k množství odpadu, které hodnotí jako střední (výrazně přítěžující okolnost). Vzhledem k uvedenému hodnotí Inspekce míru ohrožení životního prostředí jako střední. Pokuta je dle Inspekce v adekvátní výši (činí 0,2 % maximální výše pokuty dle § 66 odst. 8 písm. e/ zákona o odpadech – 50,000.000 Kč), má ve vztahu k prokázanému porušení přiměřený výchovný účinek a má obviněného motivovat k příštímú respektování zákona o odpadech. Z morálního aspektu věci by se žádnému subjektu nemělo protiprávní jednání v oblasti životního prostředí vyplácet.

11. O podaném odvolání, ve kterém žalobce namítá v podstatě shodně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ztotožnil se se závěry prvostupňového správního orgánu, které považuje za logické a které jsou odrazem dokazování provedeného v dostatečném rozsahu. S odkazem na ust. § 2 odst. 3 zákona o odpadech zdůraznil, že obviněný neprokázal, že předmětný materiál není odpadem, že splňuje výše uvedené požadavky zákona, aby mohl být z působnosti zákona vyloučen. V takovém případě obviněný nakládal s odpadem a taková činnost musí být vždy v souladu s příslušnými právními předpisy, především zákonem o odpadech. Zdůraznil, že budování souvislé plochy nelze považovat za pouhé

shromažďování stavebního materiálu. Tento stavební odpad je na předmětném pozemku shromažďován již od roku 2016. V žádném případě se dle učiněných zjištění nejedná o dočasné shromažďování stavebních odpadů před jejich dalším využitím či likvidací. Vytýkané jednání je v rozporu nejen se zákonem o odpadech, ale je i jednáním, které obviněného ekonomicky zvýhodňuje před ostatními původci stavebních odpadů, kteří plní své povinnosti stanovené zákonem o odpadech a odpady se staveb předávají pouze oprávněným osobám. Uloženou pokutu ve výši 100.000 Kč považuje za adekvátní trest, a to i s ohledem na to, že žalobci již dříve byla uložena pokuta ve výši 30.000 Kč. Žalovaný pak uvedl, že ve sbírkách listin společnosti ani v insolvenčním rejstříku nenalezl žádné dokumenty, které by vypovídaly o tom, že vyměřená pokuta by mohla být likvidační pro účastníka řízení. Závěrem pak uvedl, že pokud by finanční situace účastníka řízení byla taková, že nemůže pokutu splatit najednou, je možné po dohodě s Inspekcí provést úhradu pokuty formou splátkového kalendáře ve smyslu § 156 daňového řádu.

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. V projednávané věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání přestupku podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, podle kterého *„Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno“*.
14. Přestupku se žalobce dle žalovaného dopustil tím, že v čase kontroly Inspekce dne 12.11.2018 prováděl na pozemku p.č. X v k.ú. X (předmětný pozemek) terénní úpravy neupravenými stavebními odpady (beton, cihla, luxfery, roxory, stavební plasty, ztvrdlý beton vylitý z betonárny) na ploše cca 70x30m o výšce navážky od 0 – 5,6m, které mu dle jeho sdělení vznikly z bourání a rekonstrukcí staveb z areálu bývalého ZD, ve kterém se nachází i předmětný pozemek, přičemž neměl zjištěnou kvalitu stavebních odpadů využívaných k tomuto účelu, nepředložil žádné rozborů stavebních odpadů dle vyhlášky č. 294/2005 Sb., o podmínkách nakládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady (dále také „vyhl. č. 294/2005 Sb.“), přílohy č. 10.
15. Soud považuje za nutné nejprve předeslat, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Ve správním soudnictví není soud oprávněn, ani povinen, za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. Pokud tedy žalobce své námitky vznáší toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.
16. Žalobce nejprve namítal, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, avšak blíže neuvádí, v čem nedostatek skutkového stavu spatřuje. Proto soud ve shodné obecné rovině uvádí, že skutkový stav, tak jak je podrobně popsán ve výroku o vině prvostupňového rozhodnutí i v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela odpovídá zjištěním, která inspekce učinila

v průběhu provedené kontroly. Žalobce zde uvedené skutečnosti nijak nezpochybňuje, a jak soud již výše uvedl, nemůže za žalobce vyhledávat, co podanou námitkou zamýšlel žalovanému vytknout.

17. Z hlediska posouzení důvodnosti podané žaloby považuje soud za podstatné, že žalobce ve svých námitkách nezpochybňuje ani to, že materiál získaný z bourání a rekonstrukce staveb v areálu bývalého ZD je stavebním odpadem, když sám poukazuje na možnosti, jak by do budoucna mohl s tímto odpadem naložit, tedy že by mohl *1/zjistit kvalitu stavebních odpadů* nebo *2/odpady odvést do příslušného zařízení určených k nakládání s odpady*. Povinnosti, které zmiňuje žalobce jako možnosti, co by mohl v budoucnu s materiálem dělat, se vztahují právě k nakládání se stavebním materiálem jako s odpadem tak, jak je stanovuje zákon o odpadech. Ani z námitky, že „není zřejmé, na základě čeho došel žalovaný k jednoznačnému závěru, že se nejedná o dočasné shromažďování stavebního odpadu před jeho dalším využitím či likvidací“ není patrné, že by zpochybňoval své nakládání se stavebním odpadem, když sporuje pouze tvrzení žalovaného, že se nejednalo o shromažďování dočasné.
18. Žalobce v podané žalobě nerozporuje ani zjištění žalovaného, že v době kontroly 12.11.2018 na vlastním pozemku p.č. X v k.ú. X prováděl terénní úpravy neupravenými stavebními odpady, ani že v době kontroly neměl zjištěnou kvalitu stavebních odpadů využívaných k tomuto účelu, ani že nedoložil žádné rozborů stavebních odpadů dle vyhl. č. 294/2005 Sb. Pokud jde o terénní úpravy pouze uvedl, že „v době kontroly nešlo o definitivní použití materiálu pro účely srovnání terénu“, čímž závěr žalovaného o provádění terénních úprav na pozemku nijak nezpochybnil.
19. Žalobcova obrana spočívá v tom, že se jednalo o dočasné shromažďování stavebního odpadu před jeho dalším využitím či likvidací s tím, že je nutné akceptovat, že „odpad je na místě uložen (např. za účelem „přebrání a rozdělení“, naložení, odvozu apod.)“ To je ostatně patrné i z toho, že žalobce vytýká žalovanému, že není zřejmé, z čeho usoudil, že se jedná o konečné nakládání s odpadem, neboť podle něj není podstatné, že materiál byl rozložen v ploché vrstvě, když na navršeném materiálu neprobíhala a neprobíhá žádná výstavba. Navíc nebylo podle něj prokázáno, že by chtěl (byť jen nedbalostně) s materiálem naložit neoprávněným způsobem. V době kontroly ještě totiž nebylo možné hovořit o definitivním použití materiálu pro účely srovnání terénu, tedy o využití odpadu ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o odpadech.
20. Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech je odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit.
21. Podle § 3 odst. 2 zákona o odpadech ke zbavování se odpadu dochází vždy, kdy osoba předá movitou věc k využití nebo k odstranění ve smyslu tohoto zákona nebo předá-li ji osobě oprávněné ke sběru nebo výkupu odpadů podle tohoto zákona bez ohledu na to, zda se jedná o bezúplatný nebo úplatný převod. Ke zbavování se odpadu dochází i tehdy, odstraní-li movitou věc osoba sama.
22. Žalobce svou žalobní argumentaci staví na tom, že se přestupku nedopustil, protože nebylo prokázáno, jakým způsobem chtěl s materiálem dále naložit, neboť s ním mohl mít různé úmysly, např. mohl předpokládat, že až ukončí bourací práce, provede patřičné zkoušky a materiál bude řádně použit dle § 14 odst. 2 zákona o odpadech. Z žalobcovy argumentace v podstatě vyplývá závěr, že pokud správní orgán neprokáže, že žalobce bude chtít někdy v budoucnu naložit s materiálem neoprávněným způsobem, mohl by žalobce ponechat

předmětnou suť na pozemku uložené po neomezeně dlouhou dobu, tedy pokud to on sám uzná za vhodné. K tomu směřuje i jeho námitka, že předpisy nestanovují žádnou pevnou lhůtu, ve které by měl žalobce provést zjištění kvality stavebních odpadů nebo odvoz odpadu.

23. Žalobce se ale mylí, pokud se domnívá, že skladuje-li stavební odpad po demolici objektu na svém vlastním pozemku, nemá vůbec žádné zákonné povinnosti a nemusí se řídit právními předpisy, zejm. zákonem o odpadech.
24. Z protokolu o kontrole provedené dne 12.11.2018 soud zjistil, že na pozemku žalobce byla zavezená plocha o rozměrech cca 70 m x 30 m o výšce navážky od 0 do 5 – 6 m, navážka byla tvořena neupravenými stavebními odpady – výkopovou zeminou s betony a byl zde zjištěny i další stavební odpady (beton, cihla, luxfery, roxory, stavební plasty, ztvrdlý beton vylitý z betonárny).
25. Vzhledem k tomu, že žalobce argumentuje tím, že se jednalo o stavební materiál, který si po dobu demolice ponechával ve stejném areálu, zabýval se soud otázkou, zda v tomto jednání žalobce bylo možné spatřovat „zbavování se“ odpadu ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 a 2 zákona o odpadech, tedy zda se žalobce uložením stavebního odpadu na svůj pozemek bez splnění žalovaným vymezených podmínek dopustil vytýkaného přestupku.
26. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29.12.2020, č.j. 2 As 22/2019 - 45 uvedl, že „Konstrukce definice odpadu je postavena na pojmu „zbavit se“, k čemuž SDEU dospěl již v rozsudku ze dne 18. 12. 1997 ve věci *Inter-Environnement Wallonie ASBL, C-129/96*, bod 26. Zbavením se věci přitom je jak její odstranění, tak i využití (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 6/2011 - 63). Podle evropského konceptu obsahu pojmu odpad ani ekonomická využitelnost věci neznamena, že nejde o odpad, protože všechny věci, kterých se vlastníci zbavují, byť mají ekonomickou hodnotu, jsou předmětem směrnice [rozsudky SDEU C-359/88, *Zanetti a další*, a C-304/94, *Tombesi a další* spojené věci]. Stejná věc totiž pro někoho je odpadem a pro jiného nikoliv. Dokonce lze říci, že jediná věc může v průběhu svého životního cyklu nabýt a pozbyt status odpadu i opakovaně, což musí její držitel sledovat (in Hanák, J.: Co je odpadem podle evropské a české legislativy? *Časopis pro právní vědu a praxi*, ročník 19, září 2011, s. 242). Ve stanovisku generálního advokáta Albera ze dne 4. 7. 2002 ve věci C-444/00 byl vysloven názor, že odpadem je i látka získaná recyklací, pokud pro ni neexistuje poptávka a dlouhodobé skladování se stane pro držitele neúnosné a dovede jej ke zbavení se věci. Systém nakládání s odpady, ke kterému se Evropská unie přihlásila, má totiž za cíl pokrýt všechny předměty a látky, jichž se držitel zbavuje, i když mají hospodářskou hodnotu a jsou sbírány za obchodním účelem, aby byly recyklovány, využity nebo opětovně použity (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 As 28/2007 - 94). [50] Důvodová zpráva k zákonu o odpadech k pojmu odpad uvádí, že plně přejímá definici odpadu stanovenou ve směrnici ES. Aby uvedené movité věci v příloze č. 1 mohly být považovány za odpad, musí splňovat alespoň jedno ze tří kritérií. První dvě kritéria závisí na vůli osoby, tj. a) zbavuje se movité věci nebo b) má úmysl se movité věci zbavit. Třetí kritérium je objektivní, nezávislé na vůli osoby, když má osoba povinnost se movité věci zbavit (např. rozhodnutím příslušného správního úřadu).

[51] Ke zbavování se odpadu dle § 3 odst. 2 zákona o odpadech dochází vždy, kdy osoba předá movitou věc, příslušející do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu, k využití nebo k odstranění ve smyslu tohoto zákona nebo předá-li ji osobě oprávněné ke sběru nebo výkupu odpadů podle tohoto zákona bez ohledu na to, zda se jedná o bezúplatný nebo

úplatný převod. Ke zbavování se odpadu dochází i tehdy, odstraní-li movitou věc příslušející do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu osoba sama.“

27. Z uvedeného vyplývá závěr, že žalobce i tím, že prováděl terénní úpravy stavební sutí na svém pozemku, zbavoval se tak stavebního odpadu vzniklého demolicí objektů. Zákon o odpadech v § 3 odst. 3 zakotvuje možnost vlastníka posuzované movité věci vyvrátit úmysl se věci zbavit. Byl to tedy žalobce, který měl možnost vyvrátit tvrzení o tom, že se stavebního materiálu zbavoval ve smyslu zákona o odpadech, a pokud tak neučinil, bylo na místě vycházet z předpokladu, že se žalobce v době provedené kontroly stavebního materiálu zbavoval uložením na svém pozemku.
28. Důvodná proto není ani námitka žalobce, že on není osobou, která je povinna prokazovat, že předmětný materiál není odpadem. Tato povinnost totiž, jak soud již výše uvedl, vyplývá z ustanovení § 3 odst. 3 zákona o odpadech (*Pokud vlastník v řízení o odstranění pochybností podle odstavce 8 neprokáže opak, úmysl zbavit se movité věci se předpokládá, pokud její původní účelové určení zaniklo*), které výslovně odkazuje na řízení o odstranění pochybností upravené v odst. 8, podle kterého *v pochybnostech, zda se movitá věc považuje za odpad, rozhoduje krajský úřad na žádost vlastníka této movité věci nebo z moci úřední. Kdyby chtěl žalobce prokázat, že předmětný stavební materiál není odpadem, měl postupovat podle tohoto ustanovení, a postavit na jisto své tvrzení. Závěr žalovaného o důkazním břemenu na straně žalobce je proto zcela legitimní. Soud však považuje za nutné poukázat na to, že v projednávané věci žalobce nezpochybňuje, že stavební materiál je odpadem, a proto není patrné, k čemu tato žalobcova námitka směřuje.*
29. Jelikož byla splněna první podmínka (demoliční suť je odpadem), přistoupil městský soud k posouzení podmínky druhé, zda bylo s odpadem nakládáno v zařízení, ve kterém nebylo nakládání povoleno.
30. Podle ustanovení § 12 odst. 1 věta první zákona o odpadech *„každý je povinen nakládat s odpady a zbavovat se jich pouze způsobem stanoveným tímto zákonem a ostatními právními předpisy vydanými na ochranu životního prostředí.“*
31. Podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o odpadech *„Pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy“.*
32. Podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech *„Zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem (dále jen "souhlas k provozování zařízení"). „*
33. Podle § 14 odst. 2 zákona *„V zařízeních, která nejsou podle tohoto zákona určena k nakládání s odpady, je možné využívat pouze odpady, které splňují požadavky stanovené pro vstupní suroviny, a při nakládání s těmito odpady nesmějí být porušeny zvláštní právní předpisy, v souladu s nimiž je zařízení provozováno, a právní předpisy na ochranu zdraví lidí a životního prostředí. K provozování takovýchto zařízení není požadován souhlas k provozování zařízení podle odstavce 1.“*
34. Ustanovení § 12 odst. 1 věta druhá vyhl. č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o

podrobnostech nakládání s odpady, pak stanovuje, že „Na povrchu terénu dále nelze využívat stavební a demoliční odpady s výjimkou zeminy, jalové horniny, blušiny, sedimentů, recyklátu ze stavebního a demoličního odpadu a vybouraných betonových nebo železobetonových bloků využívaných jako náhrada za lomový kámen k účelům, pro které není technicky možné využít recyklát ze stavebního a demoličního odpadu. Zákaz využívání stavebních a demoličních odpadů podle tohoto odstavce se nevztahuje na jejich využívání při uzavírání skládek k vytváření uzavírací těsnicí vrstvy skládky.“

35. Zařízením se přitom podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech rozumí taktéž „místo“, přičemž místem je nepochybně třeba rozumět i „pozemek“.
36. Tím, že žalobce na svůj pozemek navezl, shromáždil a uložil tak zde na úrovni stávajícího terénu stavební a demoliční odpady, a to konkrétně směs betonu, cihel, luxferů, roxorů, stavebních plastů, včetně ztvrdlého betonu vylitého z betonárny, dopouštěl se provozování zařízení k nakládání s odpadem. Předmětné zařízení – pozemek parcelní číslo X v k.ú. X ve vlastnictví žalobce – přitom k takovému nakládání nebylo určeno, neboť žalobce nedisponoval souhlasem k provozování zařízení k nakládání s odpadem podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech.
37. Žalobce nebyl oprávněn nakládat s odpady ani podle § 14 odst. 2 zákona o odpadech, podle kterého je možné nakládat s odpady v zařízení, které nebude mít souhlas krajského úřadu udělený dle § 14 odst. 1, avšak je zde možné využívat pouze odpady, které splňují požadavky stanovené pro vstupní suroviny, a při nakládání s těmito odpady nesmějí být porušeny zvláštní právní předpisy, v souladu s nimiž je zařízení provozováno, a právní předpisy na ochranu zdraví lidí a životního prostředí.
38. Městský soud v Praze totiž dospěl k závěru, že předmětný stavební a demoliční odpad minimálně nesplňoval požadavky stanovené pro vstupní suroviny. Pojem „vstupních surovin“ ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 zákona o odpadech není sice zákonem o odpadech definován, nicméně podle výkladu podaného judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudek Městského soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 3A 49/2013 – 228, rovněž dostupný na www.nssoud.cz) z dikce ustanovení § 14 odst. 2 zákona o odpadech vyplývá, „že takto využitě mohou být pouze odpady, které jako suroviny vstupují do určitého technologického procesu v nějakém zařízení a v rámci tohoto procesu jsou přeměněny na jiný produkt.“ O vstupní suroviny se tak jedná pouze tehdy, pokud tyto slouží jako surovina pro nějaké další výrobní procesy. (Srov. k uvedenému závěru rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4As 138/2015 - 63). V projednávaném případě však žalobce odpad získaný z demolice nikterak technologicky nezpracovával. Navezení odpadního materiálu a jeho uložení na pozemku za technologické zpracování odpadu, respektive výrobní proces, do něhož by odpad vstupoval, nepochybně považovat nelze. Navíc nakládání s odpady v takovém zařízení je podmíněno dodržováním zvláštních právních předpisů, v tomto případě zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, neboť i v případě terénních úprav musí být stanoveny jasné podmínky pro nakládání se stavebními odpady (způsob skládky, modelace terénu, vyřešení odtokových poměrů apod.). Ani takovým povolením vydaným dle stavebního zákona ale žalobce nedisponoval, když ani sám v podané žalobě netvrdil, že by terénní úpravy prováděl na základě povolení, když pouze tvrdí, že materiál byl „rozložen v relativně ploché vrstvě“.
39. Soud pro úplnost uvádí, že žalobci vznikly povinnosti dle zákona o odpadech již v době, když se začal zbavovat odpadu využitím na svém pozemku, což vyplývá např. z ust. § 12

odst. 2 vyhl. č. 294/2005 Sb., podle kterého „S výjimkou odpadů využívaných k rekultivaci skládek podle § 13 odst. 1 nesmí obsahy škodlivin v sušině odpadů a výsledky ekotoxikologických testů odpadů využívaných na povrchu terénu překročit limitní hodnoty ukazatelů stanovených v příloze č. 10. Ve vztahu k předpokládanému budoucímu využití místa, v němž se zařízení k využívání odpadů nachází, a v souladu s ustanovením § 75 písm. b) zákona mohou být stanoveny i další ukazatele, neuvedené v příloze č. 10, pokud je jejich sledování, včetně stanovení limitních hodnot, nezbytné z hlediska ochrany zdraví lidí a ochrany životního prostředí.“ Nedůvodná je proto i námitka žalobce, ve které vytýká žalovanému, že nebylo prokázáno, že chtěl s materiálem naložit neoprávněným způsobem. Aby totiž mohl žalobce s tak velkým množstvím stavebního odpadu na svém pozemku – zařízení - disponovat, musel splnit i tuto podmínku, tedy prokázat, že odpad ukládaný na povrchu terénu nepřekračuje stanovené limitní hodnoty. Tomu ostatně koresponduje i ustanovení § 12 odst. 5 této vyhlášky, podle kterého „Využívání odpadů na povrchu terénu musí být v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů na ochranu zdraví a životního prostředí a s ustanovením § 75 písm. b) zákona ve vztahu k předpokládanému místu využití odpadu na povrchu terénu.“ Žalobce tedy byl povinen zjistit kvalitu stavebních odpadů používaných na pozemku již v době, kdy se tohoto odpadu v zařízení zbavoval, tedy minimálně v době provádění kontroly. Pokud nepředložil požadované rozbory, naplnil skutkovou podstatu přestupku, za který mu byla uložena pokuta. Soud pro úplnost považuje za nutné poukázat na to, že pokud by zákonodárce ponechal na původci odpadu, jestli a kdy, a zda vůbec tuto povinnost splní, mohlo by dojít k zásadnímu nevratnému porušení životního prostředí, případně zdraví lidí.

40. I druhá podmínka tak byla v posuzovaném případě splněna. Žalobce proto svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, neboť nakládal s odpady (shromažďoval je, prováděl jimi terénní úpravy) v zařízení, kterým byl pozemek v jeho vlastnictví, ve kterém nakládání s odpady nebylo povoleno.
41. Velmi těžko lze pak uvěřit tvrzení žalobce, že se jednalo pouze o dočasné shromažďování odpadů, když žalobce sám při kontrole provedené dne 12.11.2018 uvedl, že „tyto materiály jsou na předmětném pozemku shromažďovány zhruba od roku 2016“, což je patrné i ze závěrů předchozích provedených kontrol. K tvrzení žalobce, že v době kontroly nebylo možné hovořit o definitivním použití materiálu pro účely srovnání terénu, uvádí soud, že z obou rozhodnutí je patrné, že si žalobce v průběhu roku 2018 opatřoval informace k terénním úpravám na předmětném pozemku s tím, že v protokolu zpracovaného MěÚ Polná dne 30.11.2018, č.j. MUL/7647/2018, bylo popsáno šetření nepovolených terénních úprav na předmětné pozemku prováděné bez opatření stavebního úřadu. Správní orgány tedy správně vyhodnotily, že žalobce na předmětném pozemku prováděl terénní úpravy, které nebyly pouze dočasného charakteru.
42. K žalobcově námitce, podle které nebylo ohroženo zdraví lidí ani životní prostředí soud uvádí, že porušení § 14 odst. 1 a 2 zákona o odpadech se lze dopustit již jen vyvoláním nebezpečí ohrožení zdraví lidí a životního prostředí, neboť znakem skutkové podstaty správních deliktů, za které byl žalobce v projednávané věci sankcionován, není faktické poškození životního prostředí. Není proto nezbytné, aby k ohrožení lidského zdraví či k ohrožení nebo poškození životního prostředí skutečně došlo. Protiprávní jednání žalobce je dozajista škodlivé, neboť je v rozporu se zájmem a účelem chráněným zákonem o odpadech, kterým je dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku a omezování znečištění. Skutečnost, že správní orgán nezjistil, že v důsledku provozování

předmětného zařízení v rozporu se zákonem došlo ke vzniku škody na životním prostředí, proto žalobce nezbavuje odpovědnosti za spáchání tohoto správního deliktu. K porušení uvedené povinnosti tedy postačuje, že žalobce nakládal s odpady v zařízení, ve kterém takové nakládání nebylo povoleno.

43. K námitce žalobce o nepřiměřenosti výše pokuty, kterou považuje za nepřiměřenou zejména s ohledem na skutečnost, že k faktickému následku nedošlo, uvádí soud, že takto vznesená námitka je opět velmi obecná, a proto se s ní soud může vypořádat opět pouze ve shodné obecné rovině. Již při vypořádání předchozí žalobní námítky soud uvedl, že ke spáchání přestupku podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech porušením citovaných ustanovení není nezbytné, aby k ohrožení lidského zdraví či k ohrožení nebo poškození životního prostředí skutečně došlo a stačí, pokud se prokáže, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil, což se v projednávané věci stalo.
44. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný zabýval přiměřeností pokuty z různých hledisek, zejména zohlednil množství uloženého odpadu, který byl v době jeho rozhodování na předmětných pozemcích uložen minimálně po dobu dvou let, i zájem chráněný zákonem o odpadech, jehož porušení se žalobce svým jednáním dopustil. Vzhledem k tomu, že pro daný delikt je dána horní hranice pokuty 50 000 000 Kč, odpovídá pokuta ve výši 100 000 Kč z uvedených hledisek spáchanému správnímu deliktu. Žalovaný se vypořádal i se skutečností, že nebylo prokázáno poškození životního prostředí, avšak s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že k ohrožení životního prostředí dojde vždy, když nejsou ze strany subjektu nakládajícího s odpady dodržovány právní předpisy týkající se nakládání s odpady, když takové jednání u žalobce bylo prokázáno. Při určení druhu sankce a její výměry měl správní orgán v souladu s § 36 a následujících zákona o přestupcích přihlídnout k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele.
45. V každém případě správní orgán musí konkrétně odůvodnit, proč byla uložena pokuta v určité výši. Podle názoru soudu tuto povinnost správní orgán splnil. Soud připomíná, že funkci represivní i výchovnou uložená pokuta splnila. Nejde jen o to, aby sankce působila výchovně jen ve vztahu k pachateli přestupku, ale musí působit i na ostatní.
46. Soud nepřehlédl, že žalobce v doplnění žaloby zaslané soudu dne 19.6.2020 namítal, že pokutu považuje za likvidační a doložil dokumenty prokazující, že je v dlouhodobé ztrátě. Z podané žaloby je ale patrné, že žalobce likvidační charakter uložené pokuty v žalobě vůbec nenamítal a poprvé v rámci řízení před soudem tak učinil až v tomto podání, když v podané žalobě pouze namítal nepřiměřenost pokuty, zejména z důvodu, že k faktickému následku nedošlo.
47. Dle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.
48. Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční. Je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu bude brojit žalobou u soudu či nikoliv. Stejně tak je na něm, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Vedle toho je správní soudnictví ovládáno i zásadou koncentrační. Žalobu je třeba podat v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě (§ 72

odst. 1 s. ř. s.) a pouze v této lhůtě může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.); zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

49. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě likvidační charakter pokuty nenamítal, dospěl soud k závěru, že se jedná o nový žalobní bod, v podané žalobě dosud neuplatněný. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16.5.2019, uplynula dvouměsíční lhůta pro podání žaloby dne 16.7.2019. Žalobce však žalobu rozšířil o uvedený žalobní bod až dne 19.6.2020, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby. Z tohoto důvodu se soud touto námitkou pro její opožděnost nezabýval. Přesto však považuje za nutné uvést, že žalobce likvidační charakter uložené pokuty nenamítal ani v odvolání podaném ve správním řízení, a tedy ani správnímu orgánu nedoložil žádné důkazy, ze kterých by bylo možné likvidační následky pro žalobce posoudit.
50. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu